

Sadik Šehić

Književni zapis

Prijateljstvo iz "Novog behara"

(Iz zaostale korespondencije između književnika Alije Nametka i Huseina Ahmeda Šehića)

Književnik i publicista Sadik Šehić iz Gradačca, živeći uz svoga oca Huseina, takođe književnika, još u svom djetinjstvu imao je privilegiju da поближе upozna jedan broj bošnjačkih javnih, kulturnih i naučnih radnika koji su ostavili značajnog traga kako u povijesti, tako i u bosanskohercegovačkoj književnosti i umjetnosti. Jedan broj dokumenata, pisama i zapisa koji se odnose na druženje i kontakte tih pisaca, Sadik Šehić je obradio u svom najnovijem rukopisu pod naslovom "Književni zapisi o njima" (Ahmed Muratbegović, Alija Nametak, Murat Švalčić, Hasan Kikić i Husein A. Šehić). U ovoj rubrici objavljujemo dio tog rukopisa.

I

Našu kuću posjećivali su brojni književni suradnici "Novog behara", lista za pouku i zabavu, čiji je glavni i odgovorni urednik bio Alija Nametak. Sjećam se čestih dolazaka Augustina Ujevića, Antuna Šimčika, Ahmeda Muradbegovića i barata mu Huseina, te Huseina efendije Đoze, Rešada Kadića, Hamdije Kreševljakovića, Dr. Muhameda Hadžijahića, Dr. Abdullaha Bukvice i mnogih drugih. Pamtim da nam je u Bosansku Otoku, gdje je moj otac od 1941. do 1945. godine službovao kao šef željezničke postaje, navratio Tin Ujević, revnosni suradnik "Novog behara", a ja se čudio tom posljednjem balkanskom boemu kada je skinuo svoj sako i ostao samo u tuzgavoj majici i još prljavijem okovratniku.

"I to mi je neki pjesnik", rekao sam ocu kada je, po njegovom odlasku nama ukućanima predstavljao značaj i vrijednost tog važnog i velikog pjesnika koji nas je počastio svojim dolaskom.

Riječ

Sadik Šehić:
Prijateljstvo iz "Novog behara"

Mirza Dedić:
Bosnom plivaju sjene

Nove knjige

Atif Kujundžić:
Međunarodna galerija portreta Tuzla

"Znaš, sine, ima jedna ruska poslovice koja veli: "Dočekujemo gosta po odijelu, a ispraćamo po pameti!"

Do danas mi je ostala u sjećanju ta Ujevićeva tuzgava potkošulja i mudra ruska poslovice, kojom je otac pravdao Tinovo loše odijelo.

A jednog jutra sa vlaka iz Zagreba svrati nam i Antun Šimčik. Stanovali smo na spratu željezničke postaje, a Antun je putovao za Bihać. Taj, rastom nizak čovječuljak i duhom obdareni i neumorni sakupljač narodnih poslovice, šala i dosjetki koje je objavljivao na stranicama "Novog behara"¹ predstavljao je pravi gejzir šala i dosjetki. Kad god sam listao stranice "Novog behara", nisam mogao "preskočiti" onu stranicu na kojoj su se nalazile male priče i dosjetke iz bogatih bisaga Antuna Šimčika.²

Iz mnogih tih priča i dosjetki iz pera Antuna Šimčika dojmila me se jedna pod naslovom "Lijepo pismo", koja me i sada razgali kada je uporedim sa brojnim glupostima ovog stoljeća i tamo dalekim nekim bezveznim i sumornim vremenima. Ta priča veli ovo:

"...Dok je putovao po Srbiji, kneza Miloša stigne u jednom selu pismo i on ga dadne svećeniku tamošnjem da mu ga pročita. Ali ni pop nije znao čitati kao ni knez Miloš, zato zagleda u pismo, pa rekne: "Lepo piše, krasno piše, Gospodaru, Bog da prosti ko piše i kome piše."

"Ta šta piše?" zapita ga Miloš, a popa opet odgovori: "Lepo piše, krasno piše, Gospodaru, Bog da prosti ko piše i kome piše..."

Ovakvih i sličnih priča i dosjetki na stranicama "Novog behara" Antun Šimčik objavio je na stotine. To je bila jedna od najčitanijih rubrika na stranicama tog lista.

U zaostavštini moga rahmetli oca ostala je zanimljiva i bogata korespondencija između njega i Alije Nametka i Ahmeda Muradbegovića, koju je u toku ovog rata jedan naš domaći lupež rasturio. No, ipak je nešto iz te književne zaostavštine sačuvano, pa je tako i predajem čitaocu na čitanje.

Aliju Nametka pamtim još iz njegovih lovačkih dana. Dolazio bi nam često u Gradačac, gdje je otac službovao. Alija nam je dolazio sa lovačkom puškom, velikim dubokim rancem u kojem su bili gumeni opanci i debele hlače od vune izvaljane kao i hercegovački vuneni bijeli priglavci. U svom rancu nosio je sav taj cspap i poneku rijetku i zanimljivu knjigu koju bi darovao ocu "na peškeš".³

I dok bi Alija Nametak tabanao po okolnim gradačaćkim i posavskim strnjicima i utrinama, a kojem je kao vodič služio ovdašnji trgovac, lovac Rahman Halilović, majka je spremala jemeke kako bi se dragi gost što bolje ugostio.

Nametak bi se vraćao iz lova sa r^{im} pričama i dogodovšinama i, naravno, p^{im} rancem lovine – zeca, fazana i po koja prep^a. Meni je padalo u zadatac da sa Namet^h lovačkih vunenih hlača otibam čičke, a do^b činio, otac i gost su živo raspravljali o knj^{ih} prilikama generacije između dva rata.

"Je li ti, Huso, onaj najstariji?" i pokazujući prema meni i hlačama čije se i nisu raspoznavale od silnih čičaka.

Kad pisac dobi potvrđan odgovor,

"Primjećujem jedno ime Šehić da zagrebačkom časopisu "Polet". Da neki nije tvoje gore list?"

¹ "Novi behar", Sarajevo, izlazio od 1928. do 1945. godine

² Male priče i dosjetke, sabrao Antun Šimčik, "Novi behar" 1928-1945.

³ Peškeš, peščeš (pers.) – poklon dar, "na peškeš dati" – pokloniti, dati na poklon, Abdulah Šk Turcizmi u srpskohrvatskom jeziku, "Svjetlost", Sarajevo, 1989. str. 517

"E, moj dostu, onaj što ti skida čičke sa nogavica, to ti je taj iz "Poleta".

"Mašalah, mašalah, neće iver dalje od klade. Duga je književna trka, valjda će biti nešto od njega!"

Te riječi velikog pisca niti sam tada razumio, niti sam šta od njih prihvaćao. Ja očekivao da me pohvali, a on meni samo "Mašalah, mašalah" kao da se iščuđava nečemu. Pa ipak darivao me je svojom knjižicom priča "Dan i sunce", koju je napisao u svojim prvim literarnim danima. Plaho sam se obradovao tom poklonu, kojeg sam sačuvao sve do današnjih dana.

Alija Nametak redovno se javljao ocu rahmetli i slao knjige koje su nam drage porodične uspomene, posebno drag poklon je komplet godišta "Novog behara", 1928-1945. koji je i danas sačuvan u mojoj biblioteci. Iz te korespondencije može se zaključiti kako je Alija Nametak deverao i kuburio u tim godinama održavajući porodicu, jer je stigao iz zatvora sa sukom građanskih prava i prava na zaposlenje.

III

otac rahmetli, rođen je 21. oktobra, 1910. godine u Bosanskom Petrovcu, a odrastao u Bosnoj Krupi, gdje mu je otac bio kadija. U svojim spisima otac je ostavio zabilješku o sebi u kojoj kaže: "Pohađao sam klasičnu gimnaziju u Biharu, a zatim sam završio. U mladosti sam se bavio pisanjem i imao i nešto uspjeha u tome. Štampao sam valjda, preko 100 pjesama, među kojima su i neke koje su se pojavile u povijesne crtice i sakupljao naravno i druge crte..."

U svojim spisima Alija Nametak je zabilježio da je objavio sam ga (H. Šehića, pr. autor) i da je objavio svoje štampane stvari, prvenstveno pjesme koje sam mu ja htio izdati, to jest pjesme koje sam mu ja htio izdati, to nije ništa novo, nego samo štampanja jedne zbirke, ali to prepisivanje, a ja nisam

imao vremena da to istražujem i prepisujem. Eto tako, umro je, a da nije izdao zbirku pjesama, a imao je šta štampati. Nije bilo mnogo toga, ali je imao nekoliko vrlo dobrih pjesama koje su me pomalo podsjećale na način izražavanja (Dragutina) Tadijanovića – iako ga, vjerujem, nije nikad čitao.²

Naš uvaženi književnik, rahmetli Alija Isaković pisao je da je Šehićevu prozu čitao po časopisima koji su izlazili između dva rata i da je već tada ovaj pisac mogao da učini mnogo više nego što je učinio ili što se zna da je učinio.

Međutim, većina pisaca iz generacije "Novog behara" iz razdoblja od 1945. pa sve do 1955. godine je hapšena, suđena i upućivana na dugogodišnja robijanja po komunističkim kazamatima. (Ahmed Muradbegović, Alija Nametak, Edhem Mulabdić, Husein efendija Đozo, Husein A. Šehić i mnogi drugi). Možda je to bio i metod i način da se cijela jedna književna muslimanska reprezentacija učutka ili zauvijek ukloni iz muslimanskog javnog i kulturnog života. Pa ipak, oni su i dalje stvarali ili su pisali pod tuđim imenima i objavljivali svoja djela ili su se približavali Islamskoj zajednici i okupljali se u njenim gasilima.

Evo šta je o tim danima moj otac pisao Aliji Nametku:

"Mnogi kažu da je Šehić mogao dati još više, ali se ne bi trebalo gubiti iz vida da je živio i preživio vrijeme kada je veoma opasno bilo lačati se pera. Također je bilo opasno biti intelektualac Musliman, a ne biti učesnik rata i na strani partizana. Ja imam zahvaliti činjenici da sam imao brata prvoborca u partizanima.

Moj mladi brat Omer otišao je 1941. godine u partizane, da bi već 1942. godine bio ubijen u selu Radiću kod Bosanske Krupe. Po završetku rata uhapsili su me 1945. godine, te nakon petomjesečnog provjeravanja i ispitivanja bio

¹ "Srbijanski glasnik", pripovijetke, 1975, str. 120.

² "Sarajevski nekrologij", 1994 str. 192.

sam pušten, ali su mi iste godine uhapsili oca, Cazinskog kadiju i osudili ga na pet godina robije.

Mukotrpan je to bio napor sačuvati sebe i porodicu sa četvero djece, a opasnosti vrebaju sa svih strana i na kraju kada se to stižalo i čovjek dočekao mir - hajd u zatvor. Prilikom hapšenja isljednik mi je rekao: „Provjerili smo i ustanovili da se u toku rata niste lačali pera, da jeste, to bi Vas dana opasno optužilo. Istina, u "Novom beharu" iz godišta 1945. Alija Nametak Vam je objavio jednu pjesmu, ali po njegovom iskazu, to je preneseno iz kalendara „Narodne uzdanice“ iz 1939. godine. Tek toliko da samo znate koga imate za „prijatelja“.

A tek šta da se kaže za Aliju nametka i njegove ljute trave zaboravke koje je izdeverao u svom dugogodišnjem robijanju, koji, nažalost, ne ostavi svoje sjećanje iz tih dana. Bili su to pisci koje je ondašnji režim silno zastrašivao i na svake načine lomio njihova književna pera. Pa ipak, među njima se odvijala kolegijalna suradnja, gajilo i održavalo prijateljstvo i solidarnost koju je vrijedno oteti od zaborava.

Tako je i nastala ova medusobna korespondencija i trajala sve do njihove smrti. Oni su jedni drugima pisali godišnjice književnog rada, pisali nekrologe i sve to objavljivali u

"Preporodu", "Glasniku Islamskog vrhovnog starješinstva u SFRJ" i otimali se od zaborava.

IV

I susreti i korespondencija između Alije Nametka i Huseina A. Šehića trajali su sve do onog kobnog dana kada je 22. jula, 1973. godine Husein umro u bolnici u Brčkom u svojoj 63. godini života.

Alija Nametak je silno žalio za svojim ahabom, što se da zaključiti i iz nekrologa, kojeg je objavio u "Preporodu"¹, a u kojem je, između ostalog, napisano: "Husein Šehić² nije bio književnik velikog formata. On je bio izraziti lirik, osebujan, ali, nažalost, neprodoran, pa i nezapažen, jer nikada nije izdao zbirku svoje poezije, a književnik koji se samo javlja u malotiražnim časopisima i novinama brzo biva zaboravljen, čak i za života. Kad bi se sabrala sva poezija što ju je objavio u brojnim publikacijama i časopisima, bila bi to lijepa i privlačna knjiga. Šehić je, prije svega, bio pjesnik - vjernik, zaljubljenik u svoj rodni kraj i njegove ljude, dobroćudne i (nekad) siromašne Krajišnike."

Nakon smrti moga babe rahmetli, ja sam nastavio održavati veze sa književnikom Alijom Nametkom. Držao sam se one izreke "Prijatelji moga oca su i moji prijatelji". Tako je to porodično prijateljstvo u neku ruku postalo nasljedno. Iz tog našeg korespondiranja za kraj ovog zapisa izdvojio sam faksimil jednog zanimljivog pisma koje ima, u izvjesnom smislu i neku svoju književno-historijsku težinu, a odnosi se na gledanje Alije Nametka na književno stvaranje Hasana Kikića i uopće na takozvanu lijevu književnu orijentaciju.³

¹ "Preporod", Sarajevo, 1.9.1973. br. 17 (12), str. 17

² Posmorte objavljene knjige: "Hasanaga Pečki i druge pripovijetke" (priče), Narodni univerzitet Gradačac, 1975. godine; Knjiga priča "Hasanaga Pečki" drugo prošireno izdanje, Minhen, "Bošnjak", 1995.

³ Pismo Alije Nametka od 27.6. 1977. godine

Sarajevo, 27. XI. 1977.

Dragi Sadiću!

Što sam ugledao na kovčetu (na post. markama) štampati: Gradačica, prva mi je ponudila bila da mi štampa očve pjesme i da mi ih šalje. Bacio me je velik format knjige, ali mislio sam da je neka moderna oprema. Kad dovuče kovčetu - malo sam se razočarao, ali neka se odvojaju listovi i neka se izdaju/ovakve knjige. Hvala ti to zašto - žao, ja se nisam s njim poznavao, ja mi dopisivao. On je bio igračar i kao Čopić i kao Književnik, a rođen u 1905. godini doma (on 1905, ja 1906.) ja nisam spavao u njegovu kuću. On je bio vrlo paroksalan, a manje književnik. Volio sam i citao njegovu literaturu: Koleča, Remarque i Ingege douge, a nikad me nije upoznao. On je bio kao što su na sa izgradnje svoj izraz kao što su to čini Koleča ili Ingege. On se kao nekad bavio sa školstvom i pjesmama, a nije na temelju izbirao riječi i pjesme. Ja se i nježio ih na apotekarskoj vagi, ja ne bi dadas koje pušinske aluse. Ja mi alim da sam nas obojica, utvarimo jedan od drugoga, na bolimu stvarali: Džuh stam-pali u svojim listovima, vjerujem da je i on želio (kao i ja) da ljudima bude bolje, ali nemerite shvatiti da je iste.

Hvala ti, a va mlak pozdrav
Alij-

Izbor nekih pisama koje je Alija Nametak pisao Huseinu Šehiću u Gradačac

1.

Sarajevo, 15. XI 1956.

Dragi dostu',

primio sam jučer od Tebe kartu. Naravno da je gajba bila kompletna, s nenačetom kuvertom i sadržajem kuverte i sama gajba. Još jednom

velika hvala, pogotovo kad sam sinoć vidio u izlogu jedne radnje da je jedna ljuska (jaje, p.a.) cijeni cijeli dinar. Hafezanallah teala. Hvala i na ponudi za budućnost. Kad se imadne koja para, poslat ću. „Novi behar“ se teško može dobiti kompletan. Čini mi se da je rjeđi nego stari B(ehar), jer je uništavan 1945. poneko godište bi se moglo naći, ali sumnjam da bi se moglo uvezano dobiti ispod 1.500 din. Ja još nisam uspio kompletirati od 1941/41 do 1941/42. Ono

¹ Dost (pers), prijatelj, (Abdulah Škaljić, n.d. str. 224)

zadnje (1944) sam jedva našao, a 6 brojeva od 1945. bih ti mogao valjda i gratis naći i poslati kao i kalendar N.U. (Narodne uzdanice) za 1934. i za 1944. Ako Ti šta od ovoga treba, javi jednom zgodom, a ja ću u potragu za njima.

Maksuz selam svima koji me vole, a među te, vjerujem, spadaš i Ti.

Tvoj Alija.

2.

Sarajevo, 17. XII 1956.

Dragi Husejn-efendija,

prekjučer sam Ti poslao 5.400 dinara, pa Te molim da mi za to para kupiš jaja i jedno 4 bibca (tukca, p.a.) i bibe i dvije koke. Ne bih Te ovim zahmetio da se nisi dobrovoljno javio pri onoj pošiljci od prije mjesec i po dana. Sav trošak oko klanja i čišćenja snosimo, a ako Ti šta nadoplatiš, molim Te da mi odmah javiš. To je sve za mene, moju djecu i punicu, a izvan familije je samo Abdullah ef. Škaljić, koji sa mnom radi na Institutu i koji je trebao malo i u Gradačac doći, ali mu nije tamo provrela voda, pa mu nije bilo nasib¹ da popije svoju nafaku tamo. Nedavno je jedan ahmak prodao 17 godišta „Novog behara“ po 800 dinara antikvarnici, a ona ih iz ruke u ruku prodala Narodnoj biblioteci u Beogradu po 1.600 din. Ja sam na tragu za dva-tri prva godišta i čini mi se da bi se mogla nabaviti po tisućarku. Kako tamo žive književnici i farizeji? Za ovdašnje književne prilike rekao jedan: „Puno pasa, malo kostiju“. Teško je i napisati i napisano plasirati. Ahbabima ahbabski m. selam od Alije.

3.

Sarajevo, 6. III 1957.

Dragi ahbabu,

primio sam odavno dvije karte od tebe, ali Ti nemadoh kada odgovoriti. Ko pusti dunjaluk.

Prije je insan, koji je pretendirao da se zove književnik, mogao i napisati i štampati za mjesec dana knjigu, sad i kad je napiše i preda u štampu, treba mu, ne 9 mjeseci dok se knjiga rodi, nego dvije godine koliko slonica nosi, dok se knjiga pojavi. Insan se, ako ne okilavi, a ono ali svakako oteli. U međuvremenu sam i po treći put postao djed: najstarija mi kći rodila opet unuka. Inače, imamo vazda nekih sitnih hastruluka, te glavobolje (osim one koju insan ima od svakakvih nedaća) pa se nema skoro čim pohvaliti. Nadam se da si dobro i želim Ti još bolje. Javi se kad! Jaja su ovdje spala na 12 d. Svima poznatima prijateljski maksuz selam, a tebe voli i cijeni Alija.

4.

Sarajevo, 4. ramazana (4. IV 1957)

Dragi Husejin-efendija, primio sam prekjučer Tvoje pismo i odmah otišao Hamdi efendiji (Hamdiji Kreševljakoviću, p.a.) na sijelo i isporučio mu od Tebe selam. Kako si i možeš li ramazaniti? Lahko je tamo, kad je Grad (Gradačac p.a.) Medina. I ovdje su džamije prilično pune, osobito Careva, ali u nju mladež više dolazi radi ašikovanja nego radi klanjanja. To važi za teravih-namaz. Hvala Ti na ponudi da mi nabaviš kokošiju. Ja bih želio samo živih, ali ne znam kako da ih dopremiš ovamo. Je li prevozna taksa za to skupa? Najbolje bi bilo kad bi koji poznat željezničar pošao ovamo svojim poslom pa usput ponio, a Ti da mi prethodno javiš kad će doći da ga dočekam na štaciji. Poslaću Ti za dan-dva jedno dvije hiljade dinara, pa kupi koliko se mogne. Mi smo u kući, hvala Bogu, svi dobro i zdravo i, koliko se može, ramazanimo da Bog u sevab upiše. Ja bih mogao i učajluke, ali to u ovom vaktu nije adet. Bio sam u prošlom mjesecu 4 dana u Beogradu službeno. Naišao sam na veliki ićram². Puca li u Haćim-efendije (dr. Muhamed Hadžijahić, p.a.) u danu top ili iftar. Poselami mu

¹ Nasib (ar), sudenik: "nasib učiniti" = dosuditi, odrediti. (A. Škaljić, n.d. str. 488), "... pa mu nije bilo nasib..." u značenju: nije mu bilo sudeno.

² Ićram, ikram (ar), čast, počast, doček, pogošćenje. (A. Škaljić, n.d. str. 340)

čitavu familiju, kao i Behije-h, Ljuboviće, Tebe mnogo voli i selami

Alija.

5.

Sarajevo, 5.X 1957.

Dragi Husein efendija, građanski šefe.

Prekosutra inšallah krećem na sefer¹ na zapad, t.j. Livno i Duvno. Biće grupa kao i lani, a sefer će trajati tri hefte. Od đumljija sam malo učinuo pa ti šaljem uč bučuk bin², pa ako Ti ne zadaje mnogo zahmeta, nabavi mi jednu gajbu s oproštenjem ljsaka (jaja p.a.) i jedan sepet mladih kokica, zvanih pilica, koje će oko Nove godine pronijeti. Od prve pošiljke su još tri u životu, dvije s se ljetos hastalenisale i kabardisale (šta ćeš, di je mala, tu je i zijana), a horoz efendija i dvije koke su zaglavile u tendžeri. Pa kako si mi Ti? Kako roman? Mene kancelarija osvojila pa beletristike nikako i ne pokušavam pisati. Još pomalo ove kvazi-nauke ganjam, a danas Ti šaljem jedan separat (naravno anonimno), ali možeš mi vjerovati na brk da sam mu ja musannif.³ „Bibliografiju folklorne grade u deset godišta Behara“ Ti nažalost ne mogu poslati, jer nemam ni ja ni jedan komad, a za kupovinu je skup - 800 dinara. Šta mi radi Hadžija (hić). Bio sam neki dan kod Hamdije (Kreševljakovića, p.a.). (prilično je slab pa mi reče da mu je bio jedan član komisije, pred kojim će Muh.

(Muhamed Hadžijahić p.a.) braniti dizertaciju i rekao mu da je stvar vrlo dobra (ima i neodrživih podataka), ali će M. (Muhamed Hadžijahić) biti dr. do N.G. (Nove godine, p.a.)

Sarajevo, 4. I - 1957
 Dragi ahbabu!
 primio sam prošlog tj. u postamovni
 adresu (s. naravno najbina) u Sarajevu 29 p. n. j.
 ali Ti odmah ne javiti, pa sam krio u Her-
 cegovinu, gdje sam bio do postamovne, a jalet
 sam bio u šehar Ešvaru, a kako si Ti
 i koga? Kako je hadži efendija? Koga si
 nam tu prometa? Da mi Bog da, zadržao bih
 sa te parom, pa is. Šta je kad malo
 postu cijene slobodni i laskavi počinu me-
 nja, da mi ih u te postovne. Uli, inšallah
 biće opet i jaja i para, pa ćeš moći i
 Hadžijah Krenuti u šehar. Šta sam mi
 rekao, a istio bi bilo da sam se u postamovni
 javio da ako kad nabaviš koju koku

Sarajevo, 26. I - 1957.
 Dragi ahbabu! Primio sam jedan od tih,
 pa Ti se zahvaljujem da me se sjećati. Tani
 moj iz Sarajeva se na jela i postamovni
 je. U postamovni jedna mješica, a postamovni
 mješica, a to za inak namu odjele kalota
 to ih oce gotovo bit, pa ako imi tamo u
 postamovni, molim Te koga mi jedna
 to broj cipala 44 i. postamovni, a onda se para-
 ma mada. Drugo bi mi bilo da sam kad-
 god i jaja i parom da mehan jedne mo-
 postamovni, a gladi i. atogod sine tamo
 postamovni, da vidiš tamo tamo oima
 šehar. molim se u jaja moje. Drugo
 bi mi bilo koga, jednog bukca ili kuku
 i. jedan mi bi bio koga pa da se ovi

Sarajevo, 6. III - 1957.
 Dragi ahbabu!
 primio sam prošlog tj. koga ti
 Tebe, ali Ti namu do koga odgovoriti. Ka post-
 amovni, koga. Koga je inak, koga je postamovni
 sa 7000 koga koga, molim se u jaja i. i
 koga. Pa molim se u jaja koga, a sa i
 koga je molim se u jaja koga, koga mi
 sa i molim se u jaja koga, koga, nego koga
 sa i molim se u jaja koga, koga, koga sa
 koga. Molim se u jaja koga, koga, koga sa
 koga i molim se u jaja koga, koga, koga sa
 koga i molim se u jaja koga, koga, koga sa
 koga i molim se u jaja koga, koga, koga sa
 koga i molim se u jaja koga, koga, koga sa

¹ Sefer (ar), put, putovanje; ratni pohod, rat. (A. Škaljić, n.d, str 554)
² Nešto kao: tri puta po 500 dinara, tri polovice od hiljarke
³ Musannif (ar), pisac autor. (A: Škaljić, n.d, str.476)

Maksuz selam Tebi i ostalim znancima,

Alija.

6.

Sarajevo, 28.X 1957.

Dragi moj ahababu,

sinoć se vratih sa sefera i zatekoh od Tebe pismo. Hvala Ti na trudu i oprostii što Te ja zahmetim ovakvim prozaičnim stvarima. Za ostatak para možeš mi kupiti živadi i poslati pošto bila. I ja sam nešto ljustaka kupio u selima oko Livna i Duvna. Mora se insan promećati. Ovdje su po 20 i 22. preksinoć sam bio s burazerom u Mostaru (Abdurahmanom, p.a.), pa mi je donio dizertaciju i malo smo je čitali. On se nada da će je definitivno svršiti i predati do polovine idućeg mjeseca. Da li će biti štampana, ne znam, ali vrijedno bi ilo i da se objavi. Ja ga nagovaram da napravi izbor iz Čatićevih pjesama i s jednim predgovorom štampa u 1 do 2 hiljade primjeraka, jer je velika potražnja za Čazimovim pjesmama. Kaže, da će to uraditi čim doktorira, ako mu bude primljena dizertacija. Otkud u Muhameda (Hadžijahića, p.a.) moja „Bibliografija Behara“? Da je nije za općinu nabavio? Prijateljski Te selami kao i sve gradske ahababe,

Tvoj Alija.

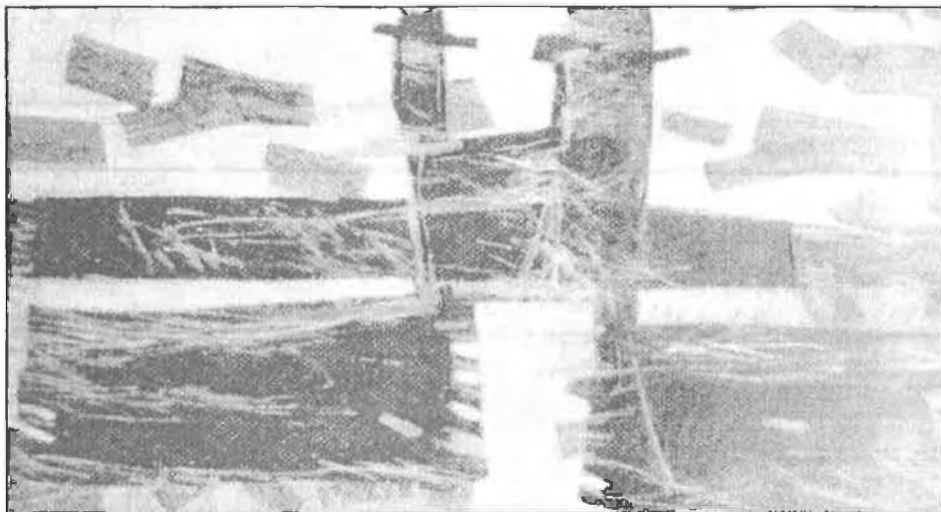
7.

Sarajevo, 12. XI 1957.

Dragi ahababu,

nadao sam se od Tebe haberu, pa mora da Te je gripa zaokupila. Pošiljku sam u redu primio, ali se ne javih nadajući se da mi javiš je li doteklo para ili trebam još poslati da bude račun izmiren. U mene je sve po starom. Ove godine sam bio u Livnu i Duvnu, a obišli smo dvadesetak sela i sad mi je i ovaj kraj prilično poznat. Medutim, ja bih se rado navratio u Gradačac kad bi me kud put naveo na Beograd, pa i na Zagreb, samo da se vidim s Tobom i Muhamedom (Hadžijahićem, p.a.). U mene domaćica pati od žuči, a neće da se čuva, pa kad ona stane, stao je sav život u kući. Djeca u školi, ja u poslu, i tako se devera. Srećom nije je gripa obilazila kao ni mene. Sprema s da obradim književni izraz Hasana Kikića za "Jezik". To bi bila čisto stručna studija. Da li sam Ti poslao svoj separat o "banjačkom" govoru na području Srebrenice? Ako nisam, a ako Te interesira, mogao bih Ti poslati. Anoniman je ali je od mene. Tako ja još uvijek nisam ja, nego tri zvijezdice. Javi mi se, jer mene uvijek veseli kad čujem dobre vijesti od svojih ahababa. Srdačan prijateljski selam i zahvalnost na zahmetu oko nabavke provijanta.

Tvoj Alija

Edin Dervišević, Slika, 2000.